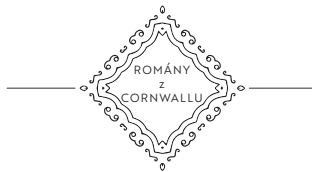

ROMÁNY
Z
CORNWALLU

SVETLÁ
WYNDCLIFFE
HALLU

SARAH E. LADD

SVETLÁ
WYNDCLIFF
HALLU

SARAH E. LADD

SARAH E. LADD
The Light at Wyndcliff

Copyright © 2020 by Sarah Ladd

All rights reserved.

Translation © 2024 by Marta Gergelyová

Cover design by Studio Gearbox

Original package design © 2020 Thomas Nelson

Front cover photography © Mike Habermann

Front cover imagery © Shutterstock

Slovak edition © 2024 by IKAR, a.s.

Published by arrangement with HarperCollins Christian
Publishing, Inc.

*Tento príbeh je fikcia. Všetky mená, postavy, miesta a udalosti sú
výplodom autorkinej fantázie alebo súčasťou vymysleného príbehu.
Akákoľvek podobnosť so skutočnými miestami, udalosťami a žijúcimi
či nežijúcimi osobami je náhodná.*

SARAH E. LADD
Svetlá Wyndcliff Hallu

Z anglického originálu The Light at Wyndcliff (Thomas Nelson,
a registered trademark of HarperCollins Christian Publishing, Inc.,
Nashville, Tennessee 2020) preložila Marta Gergelyová.

Zodpovedná redaktorka Zora Sadloňová

Obálku pre slovenské vydanie upravil Juraj Šramko.

Vydalo vydavateľstvo IKAR, a.s. – Slovenský spisovateľ, Bratislava
v roku 2024 ako svoju 2 386. publikáciu v elektronickej podobe.

Prvé vydanie

Sadzba a zalomenie do strán DLX SLOVAKIA, s.r.o.

IKAR, a.s.

Miletičova 23, 821 09 Bratislava

www.ikar.sk | ikar@ikar.sk

ISBN 978-80-551-9894-1

Pre R. D. –
s vďakou

Prológ

*Cornwall 1808
Keverne Park*

Evelyn Brayová zažmúrila do ostrého cornwallského svetla a ustúpila nabok, aby sa vyhla mohutnému čmeliakovi, poletujúcemu medzi dokonale ostrihanými ružami vysadenými po kraji príjazdovej cesty. Jej matka, ktorá si ten bzučiaci hmyz nevšimla, jej stisla ruku ešte tuhšie. No to zovretie v letnom teple pripadalo Evelyn ľadové.

„Toto je pre Brayovcov smutný deň,“ povzdychla si jej matka, rozvíriac v inak nehybnom rannom vzduchu prach na ceste ráznym švihom sukne zo smaragdového mušelínu. Vzápätí rázne vykročila. „Len to mi poskytuje úľavu, že tvoj otec tu už nie je, nestane sa svedkom bezohľadnosti svojho vlastného otca.“

Evelyn poskakovala popri matke a od úporného rozjímania krčila nosom. Celkom dobre nevedela, pre čo sa ešte matka hnevá na starého otca okrem toho, že prišiel o veľa peňazí.

Šibla očami späť po Keverne Parku, starobyľom panskom sídle z kameňa s ostro lomenou bridlicovou strechou a oknami v štíte, ktoré bolo jej domovom celých

osem rokov, čo je na svete. „Naozaj tu už nebudeme bývať?“ šepala.

„Veruže nebudeme.“ Matka ju potiahla za ruku, a tak sa Evelyn sústredila len na ňu.

Ako kráčali, napravila si porcelánovú bábiku v záhybe lakťa druhej ruky. Nedalo sa neobdivovať bábikine pôvabné kučeravé vlásky, ktoré mali temer rovnaký medový odtieň ako tie jej, oči zo sklíčok farby jarnej nevädze a rozkošnú, priam anjelskú tváričku. Vzápätí však zvrátila obočie a povedala: „Ale vnútri mám ešte veľa vecí – knižky a ďalšie bábiky. Nechcem ich tu nechať.“

„Už ti nepatria,“ odvrkla matka. „Patria tomuto domu a jeho novému pánovi. A za to môžeš ďakovať svojmu starému otcovi.“

Matkina tuho zaťatá sánka Evelyn znepokojila. Premerala si bričku plnú kufrov, čo stála na kruhovej príjazdovej ceste. Tie kufre predtým zbalili a potom vybalili a znova zbalili. Matka bola neúprosná. Evelyn si mohla vziať len toľko, čo sa zmestí do dvoch kufrov, ani o mašľu viac!

Ako ďalej kráčali po príjazdovej ceste, ukázala sa im južná kevernovská záhrada obohnaná múrom. Železná brána bola dokorán, takže okoloidúci videli dovnútra. Teraz bola záhrada v plnom kvete, hýrila živými tmavočervenými a zlatými odtieňmi.

„Myslíte, že nový dom bude mať záhradu?“

Matka sa však len podráždene zachmúrila, ako to v poslednom čase robievala často. „Aj keby mal, nebude to záhrada, na akú sme zvyknuté. Keverne Park zamestnáva aj záhradníka, aj správcu. Vo Wyndcliff Cottage nebude ani jeden. Musíš teda krotiť očakávania.“

Zrazu matka postála – naďalej zvierala Evelyn ruku –

a kľakla si, aby sa jej zahľadela do tváre. V hnedých očiach sa jej ligotali slzy, zvyčajne zdravo červené líca pôsobili chorľavo, bledo. „Teraz ma dobre počúvaj, Evelyn. Nič viac nebude také, aké bývalo. Ty a ja nemáme vlastné peniaze, takže sa musíme spoliehať na nie práve veľkú štedrosť tvojho starého otca, kým sa nám nenaskytne iná príležitosť. No neboj sa, moje drahé dievčatko, niečo sa už pritrafí.“

Evelyn si nebola istá, ako zareagovať na matkine slová, a tak len prikývla a nechala sa zaviesť k čakajúcej bričke.

Keď sa už v nej usadila, porozhliadala sa po neznámom interiéri. Začala ošúchanými drevenými ozdobami a skončila popraskaným koženým čalúnením na nízkej bočnej stienke. V tomto povoze ešte nesedela. Nebol veru taký pohodlný ako kočiar, v ktorom sa v nedeľu vozievali do kostola. Skôr sa hodil na krátke výlety – mal lavičku pre kočiča a menšie sedadlá pre pasažierov.

Vlahý vetrík, v ktorom bolo cítiť dážď minulej noci a neďaleké more, jej z tváre odvial vlasy, ktoré mala len jemne zviazané, a rozvial jej žlté atlasové stuhy čepca. Napriek horúčave jej ten závan osviežil rozpálené líca a tvár, a keby videla belasú oblohu a poletujúce lastovičky nad hlavou, mohla by temer zabudnúť, že jej svet sa rúca.

Brička sa s hegnutím pohla a po tom, čo za sebou zanechali kevernovské vysoké múry z kameňa a špicaté železné brány, videli, ako po oboch stranách verejnej cesty stoja malé skupinky dedinčanov v hnedých a žltohnedých odevoch. Biedne odeté ženy držali v náručí bábätká, otrhané deti na nich civeli, drobnými rúčkami si zacláňali oči pred silným dopoludňajším slnkom.

Keď zabočili, Evelyn naklonila hlavu, aby ich lepšie videla. „Prečo sa na nás tak dívajú?“ spýtala sa.

„Drž hlavu vzpriamene,“ prikázala jej matka, no pohľad od kočiša hneď pred sebou neodvrátila. „Nedívaj sa na nich. Ľudia sa najviac vyžívajú v tom, keď môžu sledovať skazu od seba majetnejších. Je mi z toho zle.“

„Ale prečo?“ Evelyn nedokázala odtrhnúť zrak od detí, čo na ňu toľko vyvaľovali oči. „Veď nás ani nepoznajú.“

„Ó, to sa veru mýliš,“ zahriakla ju matka, až prehnanne silno plesknúc po hmyze na svojom rukáve. „Vedia o nás všetko. No my o nich nič.“

Evelyn si nebola istá, čo tým matka myslela, a tak len ticho ďalej sedela, kým sa dokonalé trávniky Keverne Parku zmenili na divé, otvorené vresoviská. Hladké sivé skaly, kníšuče sa travy a trsy živého fialkastého vresu boli svojsky nádherné a zaujímavé. Evelyn bola s cestou pomerne spokojná, až kým sa na kraji vresovísk nezjavilo niekoľko komínov zo začierneného kameňa. Týčili sa nad vresoviskami, naľahovali sa k bezoblačnej oblohe.

Pri pohľade na impozantnú stavbu, čo sa im ukázala, pocítila vzrušenie. Pôsobila bezmála magicky – ako starobylé obydlia v príbehoch, ktoré jej zvykol rozprávať otec, než odišiel na večnosť. „Tam budeme bývať?“ spýtala sa.

„Nie, to je hlavný dom Wyndcliff Hallu. Tam žije pán Treton. My budeme bývať v domci na panstve. No teda, v živote mi nenapadlo, že sa dožijem niečoho takéhto!“ Nato sa zachvela a kývla smerom doľava. „Tam pri bráne je tvoj starý otec,“ podotkla.

Brička spomalila, keď sa blížila k starému otcovi, až napokon zastala. Evelyn zoskočila, rozbehla sa k mužovi so sivými vlasmi a utopila sa v jeho náručí. Obklopila ju jeho tabaková vôňa a jeho objatie jej pripadalo prí-

jemne známe, keďže sa ocitla v inom, cudzom prostredí. „Tu si teda, jahniatko moje,“ privítal ju starý otec a nadhodil si ju v náručí. „Si pripravená prezrieť si svoj nový domov?“

Evelyn prikývla a objala ho okolo krku.

„Tak dobre. Zavri teda oči a neotvor ich, kým ti nepoviem.“

Nato ju postavil na zem. Evelyn si vlhkými dlaňami zakryla oči, takže nevidela svetlo ani nič pred sebou.

Starý otec jej položil ruku na plece a začal ju viesť. Chvíľku kráčali, potom zastali. „Tak, a teraz ich otvor!“ prikázal jej.

Evelyn bola nesmierne vzrušená, pripravená na to, čo uzrie. No keď si odkryla oči, to, čo videla, rýchlo skrotilo jej nadšenie. A keď potom pred sebou zbadala stromy, zvesila plecia. Nebolo tam nič. Lenže vzápätí sa prizrela lepšie a za hranicou lesíka zbadala domec. Bol tak hojne obrastený viničom a brečtanom, až celkom splynul s okolím a pôsobil ako súčasť lesa.

Nadšenie opadlo, vystriedali ho obavy.

Okná sa zdali tmavé, domec vzbudzoval dojem, že v ňom nikto nebýva. Bol malý, v tej tme šiel z neho strach. Evelyn sa rozochvel žalúdok. Očami prebehla po okolí, či nezbadá niečo ako záhradu – rododendron, magnóliu. Aj prítomnosť obyčajnej prvosenky by upokojila jej srdce a myseľ.

Lenže žiadnu tam nevidela.

A tak sa jej napol každý sval v tele a pochopila, prečo je matka taká frustrovaná. Tento jednoduchý domec, hoci je v porovnaní s obydliami v dedine pomerne veľký, sa vôbec nedá porovnať s hlavným domom Keverne Parku a jeho úžasným stĺporadím a velikánskymi oknami.

„No, čo ty na to, jahniatko moje?“

Keď sa Evelyn pozrela na starého otca, šokovalo ju, že pôsobí takmer šťastne. „Ja... Ja... Ja neviem.“

„Toto je teraz náš domov a človek je vždy rád, keď vidí svoj domov. Zapamätaj si to. A teraz poď. Budeš spať na najvyššom podlaží, bezmála sa budeš dotýkať oblohy a zo svojho obloka dovidíš až k moru.“

Pomyslenie na to, že keď sa prebudí, uvidí more, bolo úžasné, no aj tak mala sto chutí rozbehnúť sa a bežať naspäť na panstvo Keverne Park, naspäť k tomu, čo pozná, tam, kde má pohodlie.

No to jej už viac nepatrí.

Kým starý otec ďalej kráčal k domcu, matka podišla k nej a kľakla si.

„Nepáči sa mi,“ šepala Evelyn, keď ju matka objala okolo drieku „Nechcem ísť dnu.“

„Ani ja,“ vzdychala matka, dlho, ťažko. „Vôbec sa mi nepáči. No aj keď ma bolí vyriečiť to, je vlastne jedno, kde žijeme. Teraz je dôležité, že sme spolu. Okrem toho si musíš neustále pripomínať, že si Brayová, potomok jednej z najúžasnejších rodín v celom Cornwalle. V tomto domci nebudeme naveky, nech tvoj starý otec tvrdí, čo chce. Teraz sme od neho závislé, musíme mu byť vďačné. Nedoprajem si však pokoja, kým ty a ja znova nezískame miesto v spoločnosti, aké nám prináleží. Dôveruješ mi v tejto veci?“

Evelyn preglgla a prikývla. Nedokázala sa prinútiť vyriečiť to nahlas, ale v hĺbke duše vedela, že život už nikdy nebude taký, aký býval.

1

Cornwall skorá jeseň 1820
Panstvo Wyndcliff Hall

Čakať dvadsaťdva rokov, než začne život, je prídlho. Ešte aj teraz, keď Liam Twethewey viedol svojho hneďáka po úzkej ceste plnej hlbokých brázd, nedokázal sa brániť úsmevu na tvári.

O necelé dva kilometre bude vo svojom novom domove. Všetko, o čom kedy sníval – plány kultivácie vresovísk a to, že bude životom kráčať vlastnou cestou –, je konečne na dosah ruky.

Nadýchol sa vlhkého, zemou voňajúceho vzduchu. Už nepršalo. Stmievalo sa a hrozivo pôsobiace svetlo súmraku vrhalo tieň na planú zem všade okolo. Prižmúril oči, aby si lepšie prezrel cestu, čo sa ani stuha vinula pred ním pomedzi fialkastej trávy vresovísk a ostré skaly.

Aj keď je ďaleko od domova, kde strávil väčšinu života, už teraz cíti k tejto zemi puto.

Teraz je totiž na pozemkoch panstva Wyndcliff Hall. A to mu patrí celé.

Možno by bolo múdrejšie počkať na svojho právneho zástupcu Edwina Kindena, kým sa k nemu pripojí, ako

pôvodne plánovali. Liam totiž ešte nev kročil na pozemky Wyndcliff Hallu, a vysvetlenie cesty v hostinci sa dá prinajlepšom charakterizovať ako nejasné. Keďže Kinden má na starosti prepis zmeny vlastníctva Wyndcliff Hallu, je tým najpovolanejším, kto by mal Liamovi panstvo predstaviť. No po temer dvoch hodinách čakania na tohto postaršieho muža Liam stratil trezivosť. Na túto chvíľu sa tešil už veľmi dlho, takže v tej tmavej, začmudenej krčme už neobsedel nečinne ani sekundu.

A tak nechal pánu Kindenovi u hostinského odkaz, že sa stretnú pred hlavným domom Wyndcliff Hallu, keď príde. Koniec koncov, naozaj môže byť až také ťažké nájsť rozľahlé panské sídlo pri hlavnej ceste na kraji vresovísk?

Nato popohнал svojho koníka, aby cváľal rýchlejšie. Hoci je na svojich pozemkoch, nepozná ich, takže nechce, aby ho tu zastihla búrka, najmä ak sa blíži noc.

Z oblohy začal padať jemný dážď. Liam sa práve chystal prinútiť koňa do ešte rezkejšieho cvalu, keď sa mu do uší donieslo ostré, priam panické erdžanie. A tak spomalil.

Erdžanie sa ozvalo znova, a po ňom pridusený hlas.

Obavy vystriedali nadšenie, a tak koňa zastavil. Lenže potom už nezačul nič. „Je tu niekto?!“ zvolal.

„Áno!“ odvetil mu ženský hlas zvučným, vysokým tónom. „Tu som! Pomôžte mi, prosím! Môj poník uviazol.“

Liam znova zaplavili obavy a tak bez meškania zoskočil zo sedla. Spod číziem mu vystreklo blato. Keď uviazal uzdu okolo špicatej skaly, vydal sa za hlasom.

„Pozor na močiar!“ Volanie tej ženy prehlušil dvíhajúci sa vietor, takže sa stratilo v jeho poryvoch. „Pozdĺž skaly je veľmi hlboký.“

Liam si vzal jej varovanie k srdcu a stúpал z kameňa

na kameň, pri každom kroku skúšal, či sa nepreborí do bahna. Vietor sa mu oprel do zimníka tak prudko, že bezmála stratil rovnováhu. Keď sa predral cez vysoké trávy a zdolal skalný hrebeň, v mori hnedej a sivej zazrel čosi tmavomodré.

Drobná žena s rozviatymi zlatistými vlasmi mykala za ohlávku sivého poníka po kolená uviaznutého v blate.

Z prekvapenia ho vytrhla obava, veď tá situácia je zrejme nebezpečná. Jeden chybný krok a žena uviazne v močiaru presne ako jej poník! A tak zvolal: „Ostaňte, kde ste! Nehýbte sa!“

Vzápätí odviazal z ohlávky svojho koňa kožený remienok a vrátil sa do úžľabiny medzi čnejúcimi skalami. Kúsok po kúsku sa spúšťal dolu a skôr ako celú váhu preniesol na nové miesto, sa uistil, či je dosť pevné.

Zablatený poník sa trhol a nemotorne vyskočil, aby sa vyslobodil. Zapotácal sa, pohodil pyskom a zapišťal, ale namiesto toho, aby mu to pomohlo dostať sa z močiara, pri každom ďalšom pohybe sa mu okolo nôh hromadilo tmavé bahno.

„Prír, prír,“ tíšil ho Liam pokojne. Potom k nemu opatrne podišiel, vyrátajúc si každý krok, nehľadiac na dážd, ktorý už teraz pripomínal ostré ihličky ľadu, keď mu bubnoval na zimník s kapučňou a klobúk so širokou strieškou.

Musí sa dostať ešte bližšie.

Aby sa mohol voľnejšie hýbať, kabát si zobliekol, hodil ho na vyvýšeninu a vošiel hlbšie do močiara. Hneď sa zaboril až po členky, blato sa okolo nich stiahlo ani slučka. Ísť ďalej by nebolo rozumné. A tak sa načiahol, ako sa dalo, a niekoľkokrát sa pokúsil uchopiť poníka za ohlávku.

Vystresované zviera hádzalo hlavou, no Liamovi sa

napokon podarilo ohlávku uchopiť a potiahnuť. Potom ňou mykol celou silou a potiahol znova, pričom dával pozor, aby sám nestratil rovnováhu.

Poník pohodil hlavou, posledný raz napäl sily a vytiahol z bahna prednú nohu. Potom sa dostal z močiara celý a s nemotornosťou novorodeného žriebäťa tackavo vyskočil na suchšiu a pevnejšiu zem.

Keďže sa poník tak prudko rozbehol, Liam sa zatakal a spadol na močaristé podložie.

Žena vykrikla, s námahou sa presunula z vonkajšej hranice močiara a dovliekla sa k poníkovi. Spodnú časť šiat mala celú od blata, zamazané mala aj líca a končeky vlasov. Na svojho záchrancu sa ani nepozrela, hneď si kľakla poníkovi k nohám, aby zistila, v akom sú stave. „Ach, myslíte, že je v poriadku?“ spýtala sa.

Liam postál, aby lapil dych. Potom vykročil vpred. Pretlačil sa popri žene a rukou prešiel poníkovi po nohe. Keď kobyľku prinútil, aby urobila krok, všimol si, že pokrivkáva.

„Tú nôžku má najradšej,“ povedala žena a zvrátila čelo. „Vidíte?“

„Zrejme je len vydesená.“ Liam opatrne odvedol kobyľku vyššie od močiara. „Tak či tak má šťastie. Poznám kone, čo si dolámali nohy, keď sa silno hádzali v hlbokom bahne.“

Vtedy im nad hlavami zaburácal hrom, akoby súhlasil s tým, čo Liam práve vyriekol.

„Nemala som ju brať von,“ povedala žena a pokrútila hlavou. „Musím ju dostať domov, než búrka zosilnie.“

Liam sa pozrel hore na oblaky. Hnali sa k nim sťa silná vlna, rútiaca sa k pobrežiu, pripravená zničiť všetko, čo jej príde do cesty. Musia si s tou ženou nájsť nejaký úkryt, skôr ako sa nebesá nadobro otvoria. Nič si neže-

lal vrúcnejšie, než byť vo svojom novom domove, vidieť rezidenciu, ktorú sa pokúšal predstaviť si už tisíckrát. Táto žena však potrebuje pomoc. Nemôže ju tu nechať napospas osudu, ešte k tomu so zraneným poníkom.

Čakal dvadsaťdva rokov, takže chvíľu ešte počkať môže. „Dovoľte mi pomôcť vám dostať sa domov. Bývate ďaleko?“

„Ó, to nie, nie.“ Žena náhle cúvla, rovnako rozhodne, ako rozhodne pôsobila, keď lamentovala nad uviaznutým poníkom. „To od vás nemôžem žiadať.“

„Nežiadate to odo mňa. Sám vám to ponúkam.“ Liam sa usmial, snažil sa pôsobiť čo najpriateľskejšie. Potom dodal už hlasnejšie, aby prekričal silno šelestiacu trávu. „No musíme sa poponáhľať, inak nás chytil búrka.“

Žena sa zadívala hore na nepokojnú oblohu, hryzúc si spodnú peru spôsobom, ktorý naznačoval, že sa jej to nepáči. No len čo ich začal bičovať dážď, zrejme u nej prevládla praktická stránka veci. „Bývam vo Wyndcliff Cottage na kraji vresovísk, ani nie kilometer odtiaľto.“

„Vo Wyndcliff Cottage?“ spýtal sa prekvapene. „Práve idem do hlavného domu Wyndcliff Hallu. Sú blízko seba?“

Žena prižmúrila nezvyčajne sfarbené zelenkavé oči, ktoré na búrkovom pozadí vyzerali nesmierne živo, a naklonila hlavu nabok. „Prečo idete do hlavného domu Wyndcliff Hallu?“ spýtala sa.

Smelosť a neodškriepiteľná autorita v jej hlase ho prekvapili. „Volám sa William Twethewey. Nedávno som to panstvo zdedil.“

„Twethewey?“ zopakovala, akoby pátrala v pamäti, a po niekoľkých sekundách zdvihla svetlé obočie a líca sa jej sfarbili doružova. „Pravdaže, William Twethewey! No nečakali sme vás. Teda, vedeli sme, že napokon prí-

dete, ale..." No nedopovedala, len vyrovnala plecia a zdvihla bradu. „Volám sa Evelyn Brayová. Môj starý otec je Rupert Bray, správca panstva Wyndcliff Hall.“

Nemalo by ho prekvapiť, že na svojich pozemkoch našiel niekoho, kto je spojený s Wyndcliff Hallom, ale v tej chvíli to bolo vlastne jedno. Dážď hustol, hrom varovne, zlovestne burácal a poník sa nervózne vzpínal.

„Teší ma, že vás spoznávam, slečna Brayová, ale domnievam sa, že ďalšie predstavovanie môže počkať, čo poviete? Vravíte, že nie sme ďaleko? Ste vítaná nasadnúť na môjho koňa, ak chcete. Ja povediem vášho poníka.“

Slečna Brayová si ho premerala. Jej tuho zaťatá sánka mu napovedala, že je podozrievavá. Šibla očami po jeho koňovi, potom cúvla. „Ďakujem, ale pôjdem pešo. Domnievate sa, že Ada zvládne zvyšok cesty?“

„Zdá sa v poriadku, a bude jednoduchšie ju prehliadnuť, keď na nás nebude pršať.“

A tak zladili krok, každý z nich si viedol svojho koňa. Vietor priam skučal, takže sa nedalo poriadne zhovárať. Liam sa pozrel úkosom na svoju nečakanú spoločníčku na tejto ceste. Aj keď mala zablatené líca a vietor jej rozstrapatil vlasy, všimol si, aká je krásna.

Bol to netradičný začiatok, to je isté, no ak hlavný dom Wyndcliff Hallu má takúto rozkošnú susedku, toto dobrodružstvo nezačína najhoršie.

2

Zahanbenie len čiastočne vystihovalo, ako sa Evelyn v tej chvíli cítila. Pritiahla si sviecu bližšie, v súkromí svojej malej tmavej izby v podkroví sa naklonila k zrkadlu a handričkou si z tváre zotrela blato.

To, že ju našli bezmocnú na vresoviskách, bolo samo osebe ponižujúce, ale to, že ju tam našiel nový pán Wyndcliff Hallu, ktorého nepozná a ktorý je veľmi pekný, bolo na ňu priveľa.

Aby si tú hanbu stále nepripomínala, vyzliekla si premočenú spodničku a obliekla si suchú. Potom si skúsila rozčesať zauzlené vlhké vlasy a vyčesať z nich kúsky blata. Mala by byť vdáčna, že sa Ada nezranila vážnejšie. Ten poník už nie je mladý, a pán Twethewey mal pravdu. Veľa poníkov – a, ak už o to ide, i koní či ľudí – sa v tých zradných vresoviskách zvykne zraníť.

Zo schodov pred jej izbicou sa ozvali kroky. Obrátila sa, keď dnu náhlivo vkročila nová slúžka Bertie, ktorú Evelynin starý otec nedávno najal, aby sa o nich vo Wyndcliff Cottage starala.

„Tu máte sivé šaty.“ Ako sa slúžka blížila, natriasala na šatách záhyby. „Sú pokrčené, ale aspoň suché.“

Evelyn sa obrátila, aby jej mladá slúžtička mohla natiahnuť šaty na suchú spodničku a kostice.

„Chvíľu potrvá, kým sa podarí odstrániť blato z vašich modrých šiat,“ zamumlala, vyhládzajúc látku. „Ako sa vám len podarilo takto ich zašpiniť?“

Evelyn sa zvrtila, aby jej Bertie mohla zaviazať šaty vzadu pri krku a medzi lopatkami. „Adu niečo vyplašilo a rozbehla sa k močariskám. Vieš predsa, aká je za búrky nervózna. No a potom uviazla za Aaron's Rock.“

Bertie tľoskla jazykom a pokrútila plavou hlavou. „Váš starý otec vás varoval, aby ste nejazdili sama po vresoviskách, najmä za takéhoto počasia nie. Počula som, ako vám to vraví nespočetne veľakrát. Veľmi sa nahnevá, keď zistí, že ste boli vonku sama.“

Bertie mala, samozrejme, pravdu. Starý otec veru neváha vysloviť svoj názor, a neposlušnosť neznesie. Bertie je na Wyndcliff Halle len pár týždňov, a už pochopila, aký má Evelyn so starým otcom výnimočný vzťah. Evelyn sa prinútila hovoriť veselo. „Potom verme, že starý otec sa tým už nebude príliš zapodievať, keďže prišiel pán Twethewey.“

Keď už bolo šnurovanie hotové, Evelyn pokračovala v nepríjemnej úlohe vyčesávania blata z vlasov. Musí sa ponáhľať. Marnie, gazdiná v hlavnom dome Wyndcliff Hallu, bude potrebovať pomoc, alebo aspoň morálnu podporu, keďže nový pán prišiel tak nečakane.

„No a aký je?“ spýtala sa Bertie a zdvihla zo zeme spodničku a špinavé ľanové šaty. „Videla som ho len od chrbta, keď prechádzal z jedného konca dvora na druhý.“

Evelyn spomalila česanie. Vôbec nevedela, ako odpovedať. Pravdu povediac ju pán Twethewey zaskočil. Na

tom úseku vresovísk je vskutku nezvyčajné natrafiť na neznámych. Napriek tomu na ňu urobil obrovský dojem. Bol mladý, mal úžasné čierne vlasy a nádherné modré oči, čo bolo samo osebe neodolateľné. A bol k nej láskavý. Mnohí muži, čo by šli okolo, by ju nechali mordovať sa s poníkom samu. Keďže ju našiel v takej nebezpečnej situácii, cítila sa zraniteľná, pochabá, neschopná.

Potriasla vlhkými vlasmi. Neurobí jej dobre, keď sa bude utápať v pochybnostiach a nebude si veriť. A čo sa Bertienej otázky týka, Evelyn nie je ochotná zverovať sa s osobnými pocitmi niekomu, koho pozná tak krátko. „To všetci čoskoro zistíme. Teraz musím ísť za Marnie. Určite je celá bez seba.“

Bertie sa zachichotala a cez ruku si prehodila špinavé šaty. „Marnie si pre jeho príchod robila starosti už vtedy, keď si myslela, že príde o mesiac. Ale že sa tu ukázal tak znenazdajky, nedal o svojom príchode nikomu vedieť...“ Bertiene slová sa stratili v zdanlivej nehybnosti malej izby.

Lenže nehybné to tam vskutku nebolo! V hlavnom dome to poriadne vrelo, všeličo sa dialo, keď sa teraz pán Twethewey prechádzal po pozemkoch Wyndcliff Hallu. Klamala by, keby tvrdila, že nie je na nového pána zvedavá rovnako ako Bertie. Pokiaľ ide o ňu, akákoľvek zmena v zabehnutej rutine ospalivosti je vítaná!

V tej chvíli si nemohla pomôcť a rozmýšľala, čo na pána Twetheweya povie jej matka. Nepochybne si presne ako Evelyn pomyslí, že je to krásny muž. A keďže pán Twethewey teraz vlastní také rozľahlé panstvo, nepochybne by ho považovala za vhodného nápadníka pre Evelyn, keby nebol spojený práve s Wyndcliff Hal-

lom! Matka totiž nenávidí všetko, čo má niečo spoločné s Wyndcliff Hallom, a Evelyn pochybuje, že by zmenila názor, nech by šlo o akúkoľvek vysokú sumu.

Po tom, čo povedala Bertie, aby pokračovala v bežných večerných povinnostiach, si napravila dlhé rukávy čistých šiat, obliekla si opraný plášť z hnedej vlny a prešla z domca po vydláždenom dvore, ponorenom do hmly, ku kuchynskému vchodu hlavného domu Wyndcliff Hallu.

V hlboko vsadených oknách, ktoré by počas inej noci boli o tomto čase tmavé, žiarilo svetlo. Keď otvorila drevené dvere, zaplavila ju teplá, korenistá vôňa.

Marnie Taymerová sa obrátila od ohňa, spopod zafúľaného čepca jej vykúkali biele vlasy pripomínajúce drôty, tmavé oči mala doširoka otvorené. „Je tu!“ zvolala. „A vôbec nám nedal vedieť!“

„Viem.“ Evelyn prešla hlbšie do izby a zatvorila za sebou dvere, čím zamedzila neúprosnému vetru, aby sa dostal dovnútra. „Ale uvedomte si, Marnie, že je to jeho domov.“

„Či už je, alebo nie je, veľmi by sme privítali, keby nám dal aspoň chvíľu pred tým vedieť. No možno prišiel preto tak skoro, aby nás všetkých zastihol nepripravených, tak veru.“

„Ó, to teda pochybujem.“ Evelyn si vyzliekla plášť a zavesila ho na háčik vedľa dvier. „A okrem toho – keby ste boli na jeho mieste, nechceli by ste si čo najskôr začať užívať svoje panstvo?“

Marnie ignorovala Evelyninu logickú poznámku, rýchle prešla cez kuchyňu a uchopila medený hrniec. „Teraz musíme pripraviť celý dom. Ó, bože! Je špinavý, plný prachu – do niektorých izieb sa nevstúpilo celé roky, keďže musím na všetko dohliadať sama.“

Evelyn pokrčila plecami, úprimne súcitiac s gazdinou. Marnie a jej nebohý muž tu žili celé roky a starali sa o hlavný dom, no od jeho smrti pred dvoma rokmi sa všetko zmenilo. Evelynin starý otec sa vždy zaujímal predovšetkým o podnájomníkov a výsledkom je, že zanedbal hľadanie ďalšieho personálu, ktorý by sa staral o hlavný dom. Ak k tomuto prirátame Marnieniu chorú nohu, je jasné, že gazdiná už nezvláda všetky povinnosti.

„Pošleme po Kitty,“ navrhla Evelyn. „Je prvotriedna robotnica a najmä rýchla. Aj Lizzie Jonesová. Nebojte sa, Marnie. Pán Twethewey pôsobí ako rozumný človek. Všetko sa dá čoskoro do poriadku. Kde je teraz?“

„Je s tvojím starým otcom v stajni. Obriadujú jeho koňa a toho tvojho poníka.“

Evelyn si zahryzla do pery a vyzrela z okna smerom k stajni. Prosté svetlo lampáša naznačovalo, že sú ešte dnu. Adu chcela skontrolovať osobne, ale všimla si, ako sa starému otcovi zablyslo v očiach, keď mu povedala, čo sa prihodilo na vresoviskách. Teraz veru nie je čas, aby skúšala jeho trpezlivosť.

Z háčika rýchlo zvesila zásteru, prešla hlbšie do kuchyne a znova sa sústredila na Marnie. „Čo práve robíte?“

Marnie kývla hlavou k provizórnej šnúre na bielizeň, natiahnutej pred ohňom, na ktorej viseli mužské veci: kabáty, ľanová košeľa, pruhovaná zlato-zelená vesta a dvojce nohavíc – oveľa jemnejších, než sa vidí v dedine. „Väčšina šiat, čo mal v batohu, sa tiež celkom premočila. Niektoré som zavesila, aby uschli, ale je ich viac. Požiadal ma, aby som mu pripravila kúpeľ. Tom vzal kaďu hore do hlavnej spálne pána a ja teraz zohrievam vodu.“

Evelyn sa zhlboka nadýchla, zvažujúc stav horných izieb po tom, čo boli tak dlho zavreté. „A spálňa je pripravená?“

Marnie sa zasmiala. „Pravdaže nie je. Tom rozkúri v kozube, kým je hore s kaďou, ale aj tak! Ten prach! Ani neviem, ako dlho tam nik nevkročil. Ak by pán Twethewey mal toľko ohľaduplnosti a povedal nám, že príde, bola by som to napravila. Ale keďže sa veci majú, ako sa majú...“

Evelyn si prevesila ramienka zástere cez plecia a povedala: „Spálňu dám rýchlo upratať.“

„Ó, to ti teda ďakujem, dieťa! Bože na nebi, tie moje kosti! Lenže posledné, čo chcem, je rozhnevať si pána a pošvať si ho proti sebe, skôr než mu dokážem, čo vo mne je.“

Evelyn chlácholivo položila ruku Marnie na plece. „Nič sa až tak nezmení, Marnie. Pamätajte na moje slová – bude mať priveľa roboty s podnájomníkmi, než aby sa trápil chodom domácnosti Wyndcliff Hallu. O to sa nepochybné postará môj starý otec.“

Keď Marnie rozvešala posledné kúsky šatstva, aby sa usušili, Evelyn ponúkla postaršej žene ruku a pomohla jej hore schodmi, stáročiami opotrebovanými a výzgovými. Spálne boli na poschodí a vchádzalo sa do nich z podesty, ale hlavná spálňa pána sa nachádzala celkom na konci domu.

Evelyn sa od svojho príchodu na panstvo pred vyše desiatimi rokmi často túlala po chodbách hlavného domu Wyndcliff Hallu. Keďže jej starý otec je preč väčšiu časť dňa a jej matka žije ostatné dva roky v Plymouthe, Evelyn často nájde útechu medzi hrubými kamennými múrmi hlavného domu panstva. Vkradne sa do knižnice a tam si číta alebo rojčí. No aj keď sa teší, že si môže

dom voľne užívať, nikdy vlastne nezašla do horných izieb, a už vôbec nie do priestorov pána. Tie tvoria dohromady tri izby. Keď žil pán Treton, boli jeho osobnou doménou.

Po krátkom váhaní nasledovala gazdinú do pánových priestorov. Ako jej Marnie už naznačila, Tom predtým zapálil na rošte kozuba oheň, a teraz tam tancovali a praskali veselé plamene. Na drevom obložených stenách blikotalo svetlo. Boli také tmavé, až sa zdali čierne. Na stĺpkoch postele si všimla zlovestne pôsobiace vyrezávané príšery so strašidelnými výrazmi.

Marnie tľoskla jazykom a položila si ruky na kypré boky. „Pán Treton umrel v tejto izbe, a keby sa dalo, nikdy by som sem pre tú spomienku nevročila. Bol to pre nás všetkých veľmi smutný deň.“

Evelyn počúvala len jedným uchom. Prešla ku skupinke okien obrátených na východ. Cez škáry okolo olovených pásikov sa dnu vkrádal vlhký chlad, svetlo z izby hneď pod nimi sa vylievalo na dvor. Pána Tretona videla len raz, aj to len krátko, ale historiky o ňom sa preberajú tak často, až sa jej zdá, akoby ho poznala. Bol rovnako súčasťou tohto domu a pozemkov ako nespútané vresoviská a vetrom ošľahané pláže. Ľudia o ňom často hovorili, akoby len jemu vďačili za všetko dobré, čo sa v dedine udialo.

Evelyn pustila vyblednutý záves a pozorne si prezrela obdĺžnikovú izbu, akoby ju videla prvý raz. Pri severnej stene vedľa obrovskej vyrezávanej postele z dubového dreva trónil mohutný kozub, ťažké hrubé plátno nebies bolo kedysi sýtočervené. Na konci postele stála veľká truhlica, v rohu sa nachádzal kruhový stôl s dvoma stolicami. Štukový strop kedysi natreli

na bielo, jeho jas ostro kontrastoval s tmavým obkladom stien. Nahrubo utkaný koberec pod jej nohami pokrýval celú dlážku z dosák, po miestnosti boli roztrúsené stolice. Na všetkom ležala hrubá vrstva prachu, čo vzbudzovalo dojem, že všetko v izbe je staré, akoby z iného sveta.

„Je tu chladno, ale to sa časom zlepší.“ Marnie podala Evelyn handričku. „Tu, postaraj sa o ten prach na stole a na truhlici. Najprv však musíme vyvetrať. Otvor tamten oblok.“

Evelyn urobila, ako jej gazdiná prikázala, zvrtnúc staromódne pôsobiacou kľukou. Nato sa okno s vrzgotom otvorilo smerom von a dnu začal prúdiť svieži vzduch z vresovísk. Priniesol so sebou vôňu mora, dažďa a vlhkej zeme.

Evelyn si vzala handričku, že utrie prach zo skrine, no presne vtedy v hlave začula Bertieniu otázku a bez rozmyšľania vyriekla: „Rozmýšľam, aký asi je pán Twethewey.“

„To je jedno,“ odvrkla Marnie. „Či je láskavý a či nervrý, pracovitý a či sa roboty stráni, to by nás nemalo príliš ovplyvniť. V každom prípade je mladý. No, koľko má? Dvadsaťdva? Ešte si len hľadá vlastnú cestu. Pokiaľ ide o mňa, viem, akú tu mám úlohu a čo mám robiť.“

Evelyn prešla ku stolu a utrela z neho prach. Ako v kúdole stúpala nahor, pokrčila nosom. Marnie má pravdu. Úloha tejto postaršej ženy ako gazdinej je jasne definovaná, a čoskoro k nej pribudnú ďalšie povinnosti. Na druhej strane Evelyn nemá na Wyndcliff Halle žiadnu oficiálnu rolu. Je vnučkou správcu panstva, nie je za nič zodpovedná, jej rodina od nej neočakáva nič dôležité, teda okrem toho, aby sa dobre vydala.

Lenže ani to sa jej nedarí – v tejto chvíli sú totiž jej vyhlíadky v tomto smere mizivé. V dedine býva len hárka vhodných nápadníkov, a kým ju matka pozve do Plymouthu, aby ju predstavila svojim známym, nemá veľmi čo robiť. Zatiaľ však potrebuje voľajako vyplniť čas, a ak to znamená utierať prach v hlavnej spálni pána, urobí to. No v skutočnosti jej zvedavosť rástla čoraz viac, pokiaľ ide o nového pána so živými modrými očami a jamkou na brade, ktorý môže priniesť na Wyndcliff Hall nový vietor.

3

Liam zažmurkal, aby sa zbavil studených kvapiek v očiach, a uprene sa zahľadel na mäkké svetlo, vychádzajúce zo štvorcového okna kuchyne pred ním. Celkom dobre nevedel, čo čakať, keď príde na Wyndcliff Hall, ale toľko mu bolo jasné, že toto to veru nebolo.

Kde sú všetci?

Pred príchodom mu Kinden oznámil, že o panstvo sa stará personál v potrebnom počte, ale on tu okrem slečny Brayovej, gazdinej a správcu, ktorý ho teraz sprevádza, nestretol živú dušu! Ešte aj teraz, čo prešli po dvore po tom, ako sa postarali o poníka slečny Brayovej a o Liamovho vlastného koňa, je všetko nehybné, priam desivo tiché, teda okrem silných poryvov vetra, prehánajúceho sa pomedzi holé konáre a hrnúceho suché lístie po dlažbe. Ešte nevidel z Wyndcliff Hallu dosť, aby vedel panstvo zodpovedne posúdiť, no podľa veľkosti hlavného domu by sa zdalo, že je tu aj čeládnik alebo slúžky v kuchyni.

Wyndcliff Hall však nemalo poriadneho pána, odkedy jeho prastrýko Treton umrel, a to bolo temer pred desiatimi rokmi. Liam sa nikdy nestretol so strýkom svoj-

ho otca, ale pretože je najbližším mužským dedičom, Treton zanechal panstvo jemu. Mal ho zdediť, keď dosiahol dvadsaťdva rokov. Zatiaľ na panstvo a podnájomníkov dohliadal správca Rupert Bray, no a pán Kinden mal na starosti finančnú stránku vecí. Takýto plán sa zdal pomerne jednoduchý, ale keď sa Liam pozrel na blatistú dlažbu pod nohami, na škáru v kuchynskom okne v úrovni očí alebo na čiernu vežičku, týčiacu sa k tmavofialovej oblohe, kadečo mu veru napadlo. Je ďaleko od domova, ktorý pozná a kde má pohodlie, ďaleko od ľudí, ktorých ľúbi. Už-už boli pri kuchynských dverách, keď Bray náhle zastal. „Pivničné dvere tamhľa sú otvorené. Asi by som ich mal zavrieť. Choďte dnu, nečakajte na mňa,“ povedal a prešiel cez dvor.

Do dvier, ktoré spomenul, sa oprel vietor, a tak sa teraz hojdali na pántoch. Liam zastonal. Závora sa buď nezavrela poriadne, alebo je pokazená. Tak či tak to vyzera, že panstvo už zažilo lepšie časy. A tak sa jeho počiatočné nadšenie postupne menilo na obavy.

Rozhodol sa však, že sa nepoddá sklamaniu, a vošiel do kuchyne. Príjemne ho prekvapilo, ako tam bolo teplo. Miestnosť mala neobvykle vysoký strop, z nepodbitých drevených krokiev viseli sušené bylinky a kvety. Celkom vzadu sa po celej šírke priestoru tiahol otvorený kozub. Plápolal v ňom výdatný oheň, zohrieval dve veľké železné kanvice. Lákavé vône duseného mäsa a silnej kávy mu pripomenuli, že nejedol celé hodiny. Gazdiná, s ktorou sa krátko videl, keď prišiel, venovala pozornosť jednému z hrncov nad plameňmi. Slečna Brayová stála vedľa nej.

Keď prešiel hlbšie do kuchyne, kamenná dlážka zastopala pod jeho vlhkými čižmami. Obidve ženy sa hneď pozreli jeho smerom.

„Tak čo?“ Pani Taymerová sa zvrtila od ohňa a odhrynula si vlasy z tváre. „Je o zvieratá postarané?“

Liam prikývol a pomaly si zobliekol kabát tak, aby nenakvapkal na zem. Kútikom oka sledoval slečnu Brayovú, dávajúc pozor, aby na seba neupozornil. Bez špinavého plášťa okolo pliec vyzerala celkom inak. Na lícach už nemala blato a jej dlhé blond vlasy medového odtieňa jej splyvali po chrbte, vlhké, rozpustené.

Koľkokrát sa pokúšal predstaviť si, aké je panstvo Wyndcliff Hall, jeho domov, a ľudia, čo tam pracujú a žijú? Kinden ho v listoch tu a tam stručne informoval, čo sa tam deje, vrátane zvestí o starom správcovi a ešte staršej gazdinej, ale Liam si ich až doteraz mohol iba predstavovať.

„Áno,“ odvetil. Prestal rozjímať a zavesil si kabát. „O zvieratá je postarané.“

„A Ada?“ Slečna Brayová podišla o krok vpred. Svetlo ohňa zvýraznilo nežnú jamku na jej líci. „Čo jej noha?“

Liam si predstavil vystrašeného poníka. „Aj keď má na nohe asi modriny a či natiahnutý sval, zotaví sa.“

Od úľavy jej ochabli plecia. Skôr ako sa niekto zmochol na slovo, do kuchyne za Liamom vošiel Bray a s ním i vlhká vôňa prírody a koní. Vyzliekol si kabát a sňal klobúk. Pod ním sa ukázali husté biele vlasy a huňaté biele obočie. „Á, pani Taymerová! Dúfam, že nášmu mladému pánovi ponúknete niečo teplé. Cestovanie človeka vždy zmôže, najmä ak ide na konskom chrbte.“

„Áno, pane, ponúknem.“ Postaršia gazdiná si pred sebou prekrížila ruky. „Dusené mäso a kávu.“

„Lepšiu gazdinú ako pani Taymerovú nenájdete v celom Cornwalle.“ Nato Bray prešiel hlbšie do miestnosti. „Na Wyndcliff Halle je dlhšie než ktokoľvek z nás vrátane mňa.“

„Môj muž robil pre pána Tretona od chlapčenských liet,“ vysvetlila pani Taymerová slabým, trasľavým hlasom. „No a ja som tu, odkedy som sa vydala. Povedala by som, že bezmála tridsať rokov.“

Brayov výraz znežnel, keď sa obrátil k slečne Brayovej. „A potom ste sa zoznámili tu s mojou Evelyn. Priznávam, že to bolo nečakané, ale tak sa to stalo.“

Slečna Brayová sa usmiala a trocha pokrčila kolená.

Liam jej pozdrav opätoval miernym úklonom hlavy. „Už ste sa spamätali z tej neblahej udalosti?“

No skôr než sa jej podarilo odpovedať, Bray ju znova predbehol. Položil jej ruku na plece a povedal: „S tým tvojím poníkom sme práve strávili dobrú polhodinu. Koľkokrát som ti vravel, aby si nechodila na vresoviská, najmä nie k močiarom? Je to tam nebezpečné. Prenechaj ich vetru a rozprávkovým bytostiam.“

„Áno, máte pravdu.“ Tvár jej sčervenela, ruky si dala za chrbát, odvrátila zrak, a už nepôsobila tak sebaisto. „Už sa to nestane,“ šepla.

Bray sa vystrel, potľapkal vnučku po líci a ulízal si vlasy na čele. Bolo jasné, že túto domácnosť má pod kontrolou. Dôkazom je určité napätie v správaní ostatných.

V pokuse odľahčiť atmosféru, vyvolanú výčitkou pána Braya, sa Liam obrátil ku gazdinej a spýtal sa: „Už som sa teda zoznámil s vami tromi. Je na panstve ešte niekto, koho by som mal spoznať?“

Bray aj teraz odvetil namiesto nej. „Tom, náš komorník. Niekde bude. Čoskoro sa s ním zoznámite. A potom Kitty, pomocnica v kuchyni. Tá prichádza cez deň pomôcť podľa potreby pani Taymerovej. A sú tu aj Joshua a Jeb, chlapci, ktorých som už spomenul – tí podľa potreby vypomáhajú vonku a pri zvieratách. No, niežeby

sme ich mali až toľko. A, pravdaže, Evelyn a ja máme gazdinú v dome, kde bývame. Volá sa Bertie. Inak sme sebestační.“

Liam sa aj teraz snažil krotiť sklamanie, keďže sa potvrdilo, čo šípil. O Wyndcliff Halle sa veru musí ešte veľa naučiť! Najlepšie bude nerobiť unáhlené závery, skôr než si panstvo prezrie cez deň. A tak zahnal otázky, ktorých mal čoraz viac, a pozrel sa znova na pani Taymerovú. „Aha,“ riekol.

Gazdiná si začala žmolíť zásteru. „Ja... Ja... Postavila som to dusené mäso na oheň. Ak by... Ak by som vedela, že prídete, pripravila by som niečo lepšie. No a voda vo vašej izbe je už horúca, pripravená na kúpeľ.“

Večera a kúpeľ mu urobia dobre. Od vyčerpania ho boleli svaly, pokožku mal veľmi dlho mokrú od dažďa a blata. Už sa nevie dočkať, kedy zhodí vlhké šaty a oblečie si suché. „Ďakujem,“ povedal. „Dnes večer sa najem vo svojej izbe. Nechcem rušiť ešte viac, než som už rušil.“

„Rušiť?“ Bray sa drsno, temer hrubo zasmial. „Toto je teraz váš domov, pán Twethewey. A personál, aj keď len takýto, je vám k službám.“

Vtedy sa do okennej tabule oprel čerstvý poryv vetra. Roztriasol ju a cez škáry sa s hvízdáním predral dnu. Je už teraz Kinden v hostinci? Tak či tak, v takejto víchrici sa iste neodváži von. A tak sa Liam obrátil k Brayovi a povedal: „Viem, že poznáte pána Kindena, právneho zástupcu môjho nebohého prastrýka.“

„Áno, pane, poznám.“

„Mal som sa s ním dnes stretnúť v dedine, ale neprišiel. Nechal som mu teda v hostinci odkaz, aby prišiel za mnou sem. Pochybujem však, že dorazí ešte dnes večer. Jednako, pobudne tu niekoľko dní, keďže sa bude fina-

lizovať prevod nehnuteľností. Chcel by som, aby sa mu pripravila izba.“

„Samozrejme,“ povedal Bray a uklonil sa. „Chceli by ste si prezrieť zvyšok hlavného domu Wyndcliff Hallu, skôr než sa odoberiete na noc?“

Liam šibol očami po tmavej hale, vedúcej z kuchyne. Bol zvedavý na jedáleň, ale keďže v kozuboch neplápolá oheň a nehoria sviece, nevedel, koľko by vlastne videl. „Počká to do zajtra, kým sa nerozvidnie.“

„Tak dobre. Zajtra si dopodrobna poprezeráte dom i pozemky. V dedine je zajtra trh, takže podnájomníci budú asi preč. No čoskoro ich uvidíte.“

„To je v poriadku. Keby ma teraz niekto zaviedol do mojej izby, už vás dnes večer nebudem ďalej vyrušovať.“ Nato si vzal sviecu. Keď nasledoval správcu hore schodmi, teplo kuchyne slablo. Ako kráčali, chodba bola čoraz užšia a tma čoraz väčšia, až ho napokon zaplavila hrôza z toho, čo ho čaká, a skazila mu počiatkové vzrušenie.

